

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. Š. Č.**, proti žalovanému **S.**, IČO: X., o **určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a iné**, vedenej na Okresnom súde Senica pod sp.zn. 3 C 52/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 7. februára 2012, sp.zn. 9 Co 235/2011 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Senica čiastočným rozsudkom z 23. júna 2011, č.k. 3C 52/2011-76 určil, že skončenie pracovného pomeru na základe výpovede žalovaného z 26. novembra 2010 je neplatné a žalobu v časti určenia, že pracovný pomer medzi žalovaným a žalobcom naďalej trvá, zamietol. Po právnej stránke odôvodnil rozhodnutie s poukazom na ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b) a § 63 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce, ako aj ustanovenie § 152 ods. 2 O.s.p. Mal za to, že z výpovede z 26. novembra 2010 je zrejmé, že v nej absentuje konkrétny dôvod skončenia pracovného pomeru a že žalovaný neunesol dôkazné bremeno ohľadom tvrdenia, že pracovná pozícia žalobcu bola zrušená. Poukázal na to, že žalobca sa po odvolaní z funkcie riaditeľa regionálneho odboru, stal radovým zamestnancom, pričom o zrušení jeho pracovného miesta žalovaný nepredložil žiadne písomné dôkazy a ako jediný dôvod nadbytočnosti žalobcu sa javí stanovený počet zamestnancov žalovaného. Z „Určenia počtu zamestnancov na všetkých útvaroch žalovaného z 8. októbra 2010“ zistil, že na regionálnom odbore v S.bol určený počet zamestnancov na štyroch. Ďalej zistil, že o zmene počtu zamestnancov na regionálnom odbore v S. žalovaný písomne nerozhodol, napriek tomu prijal do zamestnania ďalšiu zamestnankyňu, ktorú poveril riadením regionálneho odboru. Poukázal

na to, že žalovaný mal vedomosť, že regionálny odbor v S. je plne obsadený, napriek tomu prijal novú zamestnankyňu bez toho, aby uvedenú skutočnosť riešil zmenou počtu zamestnancov. Z uvedeného dôvodu uzavrel, že vo výpovedi danej žalobcovi, sa nemožno dovoliavať stanoveného počtu zamestnancov, nakoľko v čase dania výpovede žalobcovi nebolo možné „Určenie počtu zamestnancov na všetkých útvaroch žalovaného z 8. októbra 2010“, považovať za platné. V časti určenia, že pracovný pomer naďalej trvá, súd prvého stupňa žalobu z dôvodu, že takéto určenie sa javí ako nadbytočné, na ktorom žalobca nemá právny záujem, zamietol.

Krajský súd v Trnave rozsudkom zo 7. februára 2012, sp.zn. 9 Co 235/2011 čiastočný rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti určenia, že skončenie pracovného pomeru na základe výpovede žalovaného z 26. novembra 2010 je neplatné, potvrdil. Po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, vec správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite odôvodnil a v podrobnostiach naň poukázal. Dospel k záveru, že v skúmanom prípade žalovaný nepreukázal, že došlo u neho k takým organizačným zmenám, v súvislosti s ktorými by bolo došlo k nadbytočnosti žalobcu. Okolnosti, ktoré označil žalovaný ako zmeny, za zmeny nepovažoval, majú za to, že sú úpravami rozšírenia pracovnej náplne jednotlivých zamestnancov, konkrétne v danom prípade rozšírenie pracovnej náplne riaditeľa regionálneho odboru. Konštatoval, že žalobca nepreukázal, že došlo k zmene kvalifikačnej štruktúry medzi radovými zamestnancami regionálneho odboru S., pre ktoré sa konkrétne žalobca stal nadbytočným. Ďalej uviedol, že výpoveď nespĺňa formálne náležitosti požadované zákonom, pretože v nej chýba skutkové vymedzenie dôvodu výpovede a konštatovanie, že pracovná pozícia žalobcu bola zrušená, nepovažoval za postačujúce. Výpoveď žalovaného aj z dôvodu, že nebol predložený dôkaz o tom, že výpoveď bola prerokovaná s odborovou organizáciou, považoval za neplatnú. Z uvedených dôvodov rozhodnutie súdu prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. potvrdil.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Dovolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v ustanovení § 237 písm. f) O.s.p. a v § 214 ods. 1 písm. c) O.s.p. K odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. malo dôjsť tým, že odvolací súd nenariadil pojednávanie na prejednanie odvolania, ako aj v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci. V dovolaní podrobne rozoberal dôvody, pre ktoré právne posúdenie veci odvolacím súdom nepovažoval za správne (závery o nedostatočnom

skutkovom vymedzení výpovedného dôvodu vo výpovedi, existencii organizačných zmien, zrušení pracovného miesta žalobcu a nadbytočnosti žalobcu), pričom zároveň namietal, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia nebol dostatočne zistený skutkový stav veci (aj pokiaľ ide o preukázanie skutočnosti, či bola výpoveď prerokovaná odborovým orgánom). Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil, eventuálne zmenil tak, že žalobu zamietal.

Žalobca sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) pred tým, než by pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti dovolania a než by sa napadnutým rozhodnutím zaoberal z hľadiska jeho vecnej správnosti, skúmal najskôr, či dovolanie bolo podané v zákonom určenej lehote.

Pri posudzovaní včasnosti podania dovolania dovolací súd vychádzal predovšetkým z ustanovenia § 240 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni, rovnako vychádzal z ustanovenia § 240 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého zmeškanie uvedenej lehoty nemožno odpustiť; lehota je však zachovaná, ak sa dovolanie podá v lehote na odvolacom alebo dovolacom súde. Vzal na zreteľ aj ustanovenie § 57 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého sa lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca; ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Rozsudok odvolacieho súdu bol účastníkom konania doručovaný poštou. Ako vyplýva z doručeníek o prevzatí zásielok (obsahujúcich dotknutý rozsudok odvolacieho súdu) pripojených k č.l. 124 spisu, právny zástupca žalobcu prevzal zásielku prostredníctvom splnomocnenej osoby 9. februára 2012, žalovaný prostredníctvom splnomocnenej osoby taktiež 9. februára 2012.

Doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný (§ 159 ods. 1 O.s.p.). Zo spisu vyplýva, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nadobudol

právoplatnosť 9. februára 2012 (§159 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.). Uvedeným dňom začala plynúť jednomesačná lehota stanovená zákonom na podanie dovolania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) a táto skončila 9. marca 2012 (t.j. v piatok, ktorý bol pracovným dňom), ktorý je potrebné považovať za posledný deň lehoty na podanie dovolania.

Žalovaný podal na Okresnom súde Senica dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu prostredníctvom faxu 12. marca 2012, ktoré nasledujúci deň, 13. marca 2012, riadne doplnil. Jednomesačná zákonná lehota na podanie dovolania uplynula 9. marca 2012, a preto je zrejmé, že dovolanie žalovaného bolo podané oneskorene.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky oneskorene podané dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

So zreteľom na dôvod, pre ktorý bolo potrebné dovolanie odmietnuť, nezaoberal sa dovolací súd dovolacími námietkami a návrhmi dovolateľa.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd žalobcovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. júla 2012

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

